

Oponentský posudek diplomové práce:

Eva Rosenkrancová: *Poslední vojenská diktatura v Argentině v letech 1976-1983* (Středisko iberoamerických studií FF UK, 2014, 86 s. rkp)

Pro svou diplomovou práci zvolila Eva Rosenkrancová téma poslední vojenské diktatury v Argentině (1976-83) a její reflexe v současné argentinské společnosti. Problematika diktátorských režimů a jejich historického obrazu je v Latinské Americe všeobecně velmi aktuální a také poměrně hojně zpracovaná v sekundární literatuře; v českém prostředí jde ale o téma velmi málo zpracované. Proto, přestože diplomantka zvolila spíše vyprávěcí styl a její práce je co do metodologie velmi prostá, by se práce mohla stát podnětnou výchozí četbou pro potenciální další zájemce. Rosenkrancová se navíc rozhodla doplnit sekundární zdroje pro svou práci a dokumenty publikované v moderních edicích pramenem méně standardním (dokumentární filmy).

Úvodní část práce přináší přehledné shrnutí širšího kontextu studovaných událostí (přehled sekvence vojenských režimů ve 20. století, vztahy Argentiny a USA v téže době), hlavní tělo práce se pak soustředí zejména na represivní stránku režimu 1976-83 a na válku o Falklandy/Malvíny jako poslední pokus o jeho udržení (i když propojení líčení války s výkladem o nástupu diktatury není příliš organické a čtenáře nezasvěceného do problematiky může poněkud zmást). V závěru je reflektována problematika vnímání událostí konce 70. let 20. století současnými Argentinci. Tato pasáž je nejoriginálnějším aspektem této diplomové práce; a také argumentem, proč by se podobným tématům měli věnovat i badatelé „zvenčí“

Oceňuji autorčinu snahu o dodržení všech náležitostí diplomové práce – zhodnocení pramenů a literatury, vymezení pojmů atp. – byť tyto pasáže ještě mají určité rezervy (např. diskuse o pojmech zcela postrádá odkazy na literaturu). Také co se týče rozlišování mezi literaturou a prameny není diplomatčina pozice zcela jasná. Opakovaně se objevují snahy využít dokumentární filmy, případně novinové články z posledních let jako zdroj „tvrdých dat“, ne jako součást hodnocení období diktatury soudobým establishmentem (nebo naopak jeho odpůrci). Jak již bylo zmíněno výše, nápad využít dokumentární filmy byl vynikající a mohl dodat práci na zajímavosti především v závěrečné diskusi o obrazu diktatury; autorka ale potenciál tohoto pramene dostatečně nevyužila.

Stejně tak nelze stavět novinové články vydané serverem idnes nebo dokumenty ČT co do faktografické hodnoty na roveň historickým monografiím. A konečně citování

použitých zdrojů v průběhu práce a v jejím závěru není příliš šťastné, zejména u elektronických zdrojů (i ty mají své autory a název; je matoucí, pokud je článek autorů R. Norton-Taylor a O. Bowcotta citován jako „Guardian“). Závěrečný seznam použitých zdrojů je pak zcela matoucí, místo standardního rozdělení na „prameny“ a „sekundární zdroje“ autorka svůj seznam zorganizovala zcela nelogicky (elektronické dokumenty, sekundární literatura, elektronické studie, internetové zdroje), čímž velmi ztížila dohledávání odkazů z textu.

Práce je psána relativně kultivovaně, byť s ojedinělými gramatickými a stylistickými prohřešky, které patrně padají na vrub chvatu při dokončování.

Eva Rosenkrancová prokázala schopnost samostatně pracovat se sekundární literaturou a různorodými prameny, vyvozovat z nich vlastní závěry a ty prezentovat v písemné podobě. Její diplomovou práci proto doporučuji k obhajobě, vzhledem k výše uvedeným výhradám ale navrhuji její hodnocení známkou velmi dobře.

Praha, 20. ledna 2014

Doc. Markéta Křížová, Ph.D.

Středisko ibero-amerických studií FF UK